

Forhandling med Ministeriet om den Sag, saa havde han baaret sig ad, som jeg har gjort Snese, ja Hundreder af Gange, naar der har været stillet et Ændringsforslag og Partierne har sagt, at det kunde de ikke have noget at gøre med; saa har jeg spurgt: skal vi da ikke høre, hvad Ministeren mener om dette Ændringsforslag? Nej, det ærede Medlem havde slet ikke Brug for en Forhandling med Ministeren. Det er Sandheden. Man ønskede den slet ikke. Det var meget lettere at tage dette Forslag tilbage uden at have faaet gjort et Forsøg paa en Forhandling, som maaske kunde have ført til noget. Men nu er det ude af Verden. Dette Ændringsforslag eksisterer i hvert Fald ikke mere og kommer formodentlig heller aldrig mere til at eksistere. Nu bliver det paa et andet Grundlag, Forhandlingerne føres i den kommende Tid, og lad os saa se, om de kan bringe noget Resultat. Det kan i hvert Fald ikke nytte at fordybe sig i, hvad der kunde være sket, hvis man havde trukket i en anden Ende end den, man trak i. Det er endda ikke sikkert, naar det ærede Medlem mener at kunne fastslaa, at det var mig, der trak i den gale Ende; det kan da ogsaa være, at det var det ærede Medlem, der selv gjorde det eller overlod en anden at trække, og at denne anden trak i den gale Ende.

Schovelin: Ja, i sidstnævnte Henseende har jo den konstitutionelle Minister, som skal gennemføre Sagen, et særligt Ansvar. Der er blevet talt om Skrivelser fra Valutacentralen og den Episode i Udvalgets Arbejde, da Statsministeren mødte op med denne Skrivelse, læste den op og, som han altsaa nu rigtigt udtrykte sig, henstillede igen at overveje Sagen. Ja, der har vi denne stadige Forveksling mellem „Sagen“ og den tilfældige Maade, hvorpaa han vilde løse dette Spørgsmaal, vilde føre denne „Sag“ igennem. Havde han sagt til os: Ja, her er nu angivet 4—5 andre Maader, kan vi ikke overveje nogen af disse? saa havde Situationen været en helt anden, men i Stedet for vilde den højtærede Minister benytte disse andre Maaders Fremkomst til at lægge et Pres paa os, for at vi skulde gennemføre denne bestemte Maade at løse Sagen paa, som vi paa Forhaand havde erklæret for uacceptabel. Denne Façon stadig væk at forveksle „Sagen“ med en eller anden Maade at løse den paa, som man paa Forhaand vidste var uigennemførlig, er i Virkeligheden ikke holdbar.

Det er ganske rigtigt, som den højtærede Minister siger, at det kan for saa vidt være ligegyldigt i dette Øjeblik at tale om disse Ting, men den historiske Sandhed bør nu en Gang respekteres, og den historiske Sandhed er uimodsigelig den, at ved den Sags første Behandling var det mig, som netop pegede paa „Vejen til Rom“, og Venstre var fuldt af skoptiske Bemærkninger overfor os i den Anledning, og det Blad, der i sin Titel mere antyder et Haab end en Forbindelse, nemlig Bladet „København“, indeholdt stadig Artikler, drillende Artikler, om, hvordan det konservative Parti og Ministeriet var i Færd med at synke i hinandens Favn o. s. v. Der var saamænd Vidnesbyrd nok om, at det aldeles ikke var saaledes, som den højtærede Minister nu har fremstillet det: at han stod overfor en Flertalsblok. Nej, han stod netop overfor et Parti, nemlig Venstre, der paa Forhaand var ganske uvilligt — men naturligvis først og fremmest uvilligt til at gaa ind paa dette bestemte Forslag —, men som jeg i øvrigt skal lade feje for sin egen Dør. At vi førte en anden Politik, kan imidlertid intet Menneske nægte, som overhovedet vil tage en Avis i Haanden fra den Tid, og det gælder Aviser hele Landet over; man beskæftigede sig i alle Blade med den afgørende Forskel, der var mellem den Maade, vi tog Sagen paa, og den Maade, Venstre tog Sagen paa. Tror man nu, man kan slaa det hen med en flot henkastet Bemærkning om, at vi har været under Venstres Førerskab? Den Slags kan gøre Virkning paa Vælgermøder, men ikke, hvor man straks kan vente, at saadanne Udtalelser vil blive modsagt og den historiske Sandhed komme frem.

Den højtærede Minister vedbliver at sige, at dette Ændringsforslag ikke forelaa for ham. Dertil vil jeg sige, at det kan kun være det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds' (Peder Hedebo) Skyld; det var hans uafviselige Pligt, hvis han mente, at Ændringsforslaget indeholdt noget, som kunde føre til et Forlig, at gaa til den højtærede Minister med det, og jeg maa ærligt tilstaa, at naar jeg har talt med ham — og jeg har haft mange Samtaler med ham —, havde jeg oprigtigt talt det Indtryk, at han gjorde det. Det forbavser mig derfor i høj Grad at høre, at han lod sin Minister sidde uden at ane noget om dette Ændringsforslag. Det giver et ejendommeligt Udtryk for den Etikette, der maa være herskende indenfor det socialdemokratiske Parti. Jeg troede, det